

Sygn. akt VIII C 32/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa E. D. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G.

przeciwko T. B.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 32/19

UZASADNIENIE

W dniu 23 sierpnia 2018 roku powód E. D. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu T. B. powództwo o zapłatę kwoty 5.940,35 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 18 sierpnia 2017 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Finanse Sp. z o.o. we W. umowy pożyczki nr (...). W dniu 22 sierpnia 2017 roku pożyczkodawca dokonał przelewu przysługującej mu względem dłużnika wierzytelności na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W., a następnie w dniu 30 kwietnia 2018 roku (...) w W. dokonało przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz powoda. Pozwany nie spłacił swojego zobowiązania, na skutek czego umowa została wypowiedziana i z dniem 6 lutego 2018 roku zadłużenie stało się wymagalne.

(pozew k. 3-5)

W dniu 10 października 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany zaskarżając go w całości.

(nakaz zapłaty k. 6, sprzeciw k. 7)

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

(postanowienie k.10)

W dniu 8 marca 2019 roku (data wpływu do SR) pozwany w uzupełnieniu sprzeciwu zarzucił powodowi nieprawidłowe naliczenie odsetek oraz zawyżenie nominalnego oprocentowania pożyczki, wobec czego jej koszty przekroczyły kwotę samej pożyczki. Wskazał, iż umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2018 roku dotyczy umowy zawartej w dniu 18 sierpnia 2017 roku, pozwany zaś zawarł umowę z pierwotnym wierzycielem w dniu 17 sierpnia 2017 roku. Pozwany podniósł, iż pierwotny wierzyciel nie mógł w dniu 22 sierpnia 2017 r. dokonać przelewu wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego, gdyż na umowie pożyczki widnieje jedynie podpis pośrednika, nie ma więc dowodu, że pierwotny wierzyciel w ogóle zawarł z pozwanym umowę.

(uzupełnienie sprzeciwu- k.50)

Na rozprawie w dniu 25 października 2019 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Poparł wszystkie twierdzenia i zarzuty pozwanego, a także sprecyzował zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Wskazał, iż powód w żaden sposób nie udowodnił, iż doszło do zawarcia umowy przelewu przedmiotowej wierzytelności między wierzycielem pierwotnym (...) Finanse Sp. z o.o. we W. a (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Nadto podniósł zarzut zastosowania niedozwolonych postanowień umownych poprzez nałożenie na pozwanego obowiązku zapłaty opłaty przygotowawczej i opłaty za udzielenie pożyczki.

(protokół rozprawy z dnia 25 października 2019 roku k. 65, załącznik do protokołu k.61-64)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. B. w dniu 17 sierpnia 2017 roku zawarł, za pośrednictwem (...) S.A. w S., umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z (...) Finanse Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W.. Na mocy zawartej umowy pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 5.550 zł na okres od dnia 17 sierpnia 2017 roku do dnia 16 sierpnia 2019 roku. Kwotę pożyczki pozwany zobowiązał się spłacić wraz z odsetkami w wysokości 583,38 (10% w stosunku rocznym), opłatą prowizyjną w wysokości 1.800 zł oraz opłatą za udzielenie pożyczki w wysokości 750 zł, które stanowiły całkowity koszt pożyczki, w 24 miesięcznych ratach, płatnych w kwocie po 255,56 zł każda, w terminie do dnia 15-go każdego miesiąca, przy czym termin wymagalności pierwszej raty ustalono na dzień 15 września 2017 roku. W przypadku, gdy suma rat przekraczała całkowitą kwotę do zapłaty, ostatnia rata ulegała pomniejszeniu o powstałą różnicę. Za okres opóźnienia w spłacie pożyczki lub spłacie raty albo jej części, pożyczkodawca był uprawniony naliczać odsetki umowne (karne), których stopa została oznaczona, jako równa dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym. W razie opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat lub powstania zaległości przekraczających sumę dwóch pełnych rat, pożyczkodawca był uprawniony do rozwiązania za wypowiedzeniem umowy pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie następowało po uprzednim pisemnym wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy.

(umowa pożyczki k. 24-28)

W dniu 30 kwietnia 2018 roku (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności szczegółowo określone w Wykazie Wierzytelności, stanowiącym Załącznik nr 1 i 1a do umowy, przysługujące (...) w stosunku do dłużników, wynikające z zawartych umów pożyczek. Przejście na cesjonariusza wierzytelności miało nastąpić z dniem podpisania umowy i pod warunkiem zapłaty ceny nabycia. Cena nabycia miała być uiszczona przelewem w ciągu 7 dni od daty podpisania umowy na rachunek wskazany w umowie. W załączniku nr 1 do umowy przelewu wskazano, że wysokość zobowiązania pozwanego wynosi 5.585,74 zł.

(umowa przelewu k. 33-43, załącznik 1 k. 44-46)

W treści pisma opatrzonego datą 30 kwietnia 2018 roku (...) oświadczył, iż w dniu 30 kwietnia 2018 roku na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2018 roku zawartej z powodem dokonał na rzecz powoda przelewu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) z dnia 18 sierpnia 2017 roku zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwanym.

(pismo- k.30)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w całości.

Skutek przelewu wierzytelności wypływa z regulacji art. 509 § 1 kc stanowiącego, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 tego przepisu). Powództwo nie zasługuje jednak na uwzględnienie, gdyż w ocenie Sądu w pełni zasadny okazał się zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej powoda. W przedmiotowej sprawie powód E. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. nie udowodnił bowiem, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego T. B. wynikająca z zawartej przez niego w dniu 18 sierpnia 2017 roku umowy pożyczki nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) wobec nie wykazania, że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) Finanse Sp. z o.o. Strona powodowa nie złożyła pierwotnej umowy cesji zawartej przez pożyczkodawcę z (...). Wprawdzie w treści pisma datowanego na 22 sierpnia 2017 roku, złożonego przez powoda do akt, cedent (...) Finanse Sp. z o.o. oświadczył, iż w dniu 22 sierpnia 2017 roku na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2015 roku dokonał przelewu wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego wynikającej z umowy pożyczki, jednakże powód nie wykazał, że podpisujący się w imieniu pierwotnego wierzyciela J. M. był należycie umocowany do jego reprezentowania. Nadto w oświadczeniu tym wskazano inną datę zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki tj. 18 sierpnia 2017 roku, nie zaś 17 sierpnia 2017 roku, jak widnieje na umowie załączonej przez powoda. Powyższe dotyczy również oświadczenia (...) złożonego w dniu 30 kwietnia 2018 roku- powód również nie wykazał w żaden sposób należytego umocowania podpisującego się w imieniu (...) A. P.. W oświadczeniu tym również wskazano inną datę zawarcia umowy, tj. 18 sierpnia 2017 r. Jednocześnie samo oświadczenie z dnia 22 sierpnia 2017 roku w żaden sposób nie dowodzi, iż zbywca wierzytelności określonej, jako wynikającej z umowy nr (...), nabył ją wcześniej od pożyczkodawcy. Zaznaczenia wymaga, że do akt sprawy nie tylko nie została złożona umowa cesji zawarta rzekomo pomiędzy (...) Sp z o.o. a (...), ale także załącznik do takiej umowy, który identyfikowałby wierzytelności objęte jej treścią. Nawet zatem gdyby hipotetycznie założyć, że umowa cesji, o której mowa wyżej, została zawarta i tak brak byłoby podstaw do przyjęcia, iż obejmowała ona wierzytelność wynikającą z umowy nr (...) zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Powód nie załączył również dokumentów, których treść wskazywałaby na działanie (...) Sp z o.o. i (...) w jednej grupie kapitałowej, dobitnie przyznając, iż nie posiada obecnie umów, jakie łączą poszczególne jednostki. Wracając do samej umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2018 roku zauważyć należy, przejście na cesjonariusza wierzytelności miało nastąpić z dniem podpisania umowy i pod warunkiem zapłaty ceny nabycia, jednakże w aktach sprawy brak jest również dokumentu, który potwierdzałby uiszczenie przez cesjonariusza ceny, wobec czego nie sposób ustalić, czy w ogóle ziściły się przesłanki nabycia wierzytelności przez powoda. Podnieść wreszcie należy, że w uzasadnieniu pozwu powód celem wykazania swojej legitymacji czynnej, wprost powołał się na fakt zawarcia przez (...) z pierwotnym wierzycielem umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2015 roku, winien więc dokument ten złożyć do akt.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycelność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzycelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzycelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia, jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St. Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód jako przegrywający spór obowiązany jest zwrócić stronie pozwanej koszty niezbędne do celowej obrony, na które składają się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 1.800 zł, obliczone stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).